

UCHWAŁA Nr 520
Senatu Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie
z dnia 26 listopada 2010 roku

**w sprawie uchwalenia Dobrych obyczajów i zasad etycznego postępowania
pracowników i studentów Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie**

Na podstawie § 14 ust. 1 pkt. 17 Statutu Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie Senat postanawia co następuje:

§ 1

Senat zatwierdza Dobre obyczaje i zasady etycznego postępowania pracowników i studentów Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszej Uchwały.

Traci moc Uchwała Nr 260 Senatu Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie z dnia 29 kwietnia 2005 roku w sprawie przyjęcia zasad postępowania pracowników Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Przewodniczący Senatu
Rektor

prof. dr hab. Józef GÓRNIIEWICZ

Załącznik do Uchwały Nr 520
z dnia 26 listopada 2010 roku

Dobre obyczaje i zasady etycznego postępowania
pracowników i studentów
Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego
w Olsztynie

Wstęp

Misją Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego jest prowadzenie badań naukowych i kształcenie studentów. Skuteczna realizacja tej misji wymaga od środowiska akademickiego, z jednej strony, ciągłej łączności z nauką światową, z drugiej zaś, konsekwentnej wierności tradycji akademickiej — wierności etosowi badacza i nauczyciela.

W etos badacza i nauczyciela, poza poszukiwaniem prawdy, wpisana jest również służba dobru wspólnemu oraz obowiązek kształtowania i upowszechniania pozytywnych wzorów postępowania, dobrych obyczajów i akademickiej solidności. To z tych powodów każda

wspólnota akademicka od stuleci cieszy się specjalnymi względami: wolnością badań naukowych, swobodą poszukiwań ekspresji twórczej, wolnością myśli i wolnością słowa naukowego.

Z tradycyjnymi przywilejami akademickimi zawsze jednak łączyła się odpowiedzialność. Była to odpowiedzialność za losy ludzkości, losy narodów, losy kultury, losy młodego pokolenia i losy akademickiej wspólnoty. Pielęgnowanie tej tradycji należy do podstawowych powinności każdego członka uniwersyteckiej wspólnoty, w tym przede wszystkim nauczycieli akademickich.

Należy dążyć, aby zwłaszcza w środowisku nauczycieli akademickich kompetencja w wybranej dziedzinie wiedzy (dyscyplinie naukowej) nie pozostawała w dysonansie z kwalifikacjami natury moralnej i elementarnymi normami moralnymi. Trzeba zabiegać, aby ten, kto jest autorytetem z powodu swojej wiedzy, dokonań artystycznych lub technologicznych umiejętności, był autorytetem także w perspektywie moralnej, a więc z powodu swojej mądrości, prawości, bezinteresowności, rzetelności, bezstronności, odpowiedzialności, lojalności, życzliwości, szlachetności i wielkoduszności.

Wytwarzając i upowszechniając moralnie pożądane wzorce zachowań osobowych i obywatelskich, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski będzie nie tylko ważnym centrum naukowym i edukacyjnym, ale skutecznie będzie pełnił również istotne funkcje wychowawcze, obyczajowe i kulturotwórcze.

I. Zasady postępowania

1. Pracownicy i studenci UWM, poza przestrzeganiem norm i przepisów prawa, zobowiązani są także do przestrzegania podstawowych zasad etycznych, pielęgnowania etosu akademickiego oraz stosowania się do dobrych obyczajów i praktyk życia akademickiego w kraju i na świecie.*
2. Nauczyciel akademicki winien nieprzerwanie wzbogacać swoje naukowe kompetencje, doskonalić swoje umiejętności dydaktyczne, nienagannie wykonywać powierzone mu funkcje i godności akademickie oraz zawsze i wszędzie troszczyć się o dobre imię, autorytet, pomyślność i pozytywny wizerunek swojej *Almae Matris*.
3. Pracownicy i studenci nie mogą wykorzystywać symboli Uniwersytetu do innych celów niż te, które wynikają ze stosunku pracy lub realizacji studiów.
4. Nauczyciel akademicki UWM powinien szanować zasady godnej rywalizacji i zdrowej konkurencji, w szczególności, nie powinien brać udziału w tworzeniu konkurencyjnych kierunków studiów oraz wykorzystywać cudzych programów kształcenia.
5. Zatrudnienie u innego pracodawcy nie powinno kolidować z obowiązkami określonymi w umowie z UWM i nie może mieć negatywnego wpływu na jakość kształcenia oraz wykonywanie pozostałych obowiązków, które wynikają ze stosunku pracy.
6. Praca na rzecz innego pracodawcy nie może obciążać budżetu UWM. Korzystanie z aparatury lub pomocy dydaktycznych jest możliwe na zasadzie odpłatności regulowanej wewnętrznymi zarządzeniami Uczelni.
7. Pracownik szkoły, który jest członkiem Senatu i pełni istotne funkcje kierownicze w UWM, nie powinien pełnić równorzędnych lub podobnych funkcji w innych szkołach wyższych lub instytucjach społecznych i gospodarczych.
8. Nauczyciele akademicy i studenci UWM są zobowiązani do bezwzględного poszanowania praw autorskich i cudzej własności intelektualnej, a także do szczególnej wrażliwości i otwartego reagowania na przypadki plagiatu i intelektualnej nieuczciwości.
9. Nauczyciel akademicki powinien czuwać nad przestrzeganiem zasady wolności badań naukowych i poszukiwań artystycznych oraz sprzyjać powstawaniu prac twórczych, oryginalnych i samodzielnych.
10. Nauczyciel akademicki z tytułem lub stopniem naukowym szczególną troską winien otaczać pracę naukowo-badawczą studentów, asystentów i doktorantów. W swojej działalności naukowej, dydaktycznej, eksperckiej i popularyzatorskiej — poza zasadą

obiektywności, bezstronności i rzetelności — zawsze też winien brać pod rozwagę jej skutki społeczne.

11. Pracownicy i studenci UWM nie powinni upowszechniać informacji nieprawdziwych, niesprawdzonych lub fragmentarycznych, w szczególności takich, które mogą naruszać pozytywny wizerunek Uniwersytetu.
12. Główną podstawą oceny pracowników Uczelni powinien być ich dotychczasowy dorobek naukowy, osiągnięty poziom kompetencji zawodowych oraz dokonania organizacyjne i wychowawcze. Na ocenę pracownika przez jego przełożonych nie mogą mieć wpływu okoliczności natury osobistej i pozamerytorycznej.

* Dobrym punktem odniesienia dla katalogu takich zasad i norm mogą być zbiory powinności i zaleceń zawarte, w szczególności, w: (1) kodeksie etycznym uczonego „Dobre Obyczaje w Nauce”, opracowanym przez Komitet Etyki w Nauce Polskiej Akademii Nauk w 2001 r.; (2) kodeksie „Dobre praktyki w szkołach wyższych”, opracowanym na zlecenie Fundacji Rektorów Polskich i przyjętym przez Zgromadzenie Plenarne KRASP w 2007 r. w Krakowie; (3) „Europejskiej Karcie Naukowca”, przyjętej przez Komisję Europejską w 2005 r. w Brukseli.

II. Dobre obyczaje w relacjach międzyludzkich

1. Członkowie społeczności uniwersyteckiej powinni odnosić się do siebie z należytyym szacunkiem, wzajemnie respektować przysługujące im prawa i godności, a także wspierać się wzajemnie życzliwą radą i konstruktywną krytyką.
2. W imię tradycyjnej akademickiej wolności i otwartości, nie można też pozwalać, aby ktokolwiek był piętnowany lub, dla odmiany, pozytywnie wyróżniany z powodów rasowych, religijnych, wyznaniowych, etnicznych, politycznych lub światopoglądowych, także z powodu płci, wieku, dziedzictwa biologicznego lub pozycji społecznej.
3. Relacje pomiędzy nauczycielami akademickimi a studentami i innymi pracownikami UWM powinny się opierać na wzajemnym zaufaniu, poszanowaniu godności każdego człowieka oraz wspólnocie celów poznawczych i edukacyjnych.
4. Kształtowaniu i utwierdzaniu właściwych relacji między członkami wspólnoty akademickiej winna towarzyszyć możliwie największa przejrzystość kompetencyjna. Należy o nią zabiegać zarówno w wymiarze personalnym, jak i instytucjonalnym. Pozwoli to skutecznie eliminować nadużywanie stanowisk i funkcji, zjawisko lobbingu, nepotyzmu oraz zachowania korupcyjne. Eliminowanie tego rodzaju negatywnych zjawisk należy do podstawowych powinności każdego członka społeczności uniwersyteckiej.
5. W kształceniu studentów i młodej kadry naukowej równie ważna, jak jakość przekazywanej wiedzy, pozostaje dyscyplina procesu dydaktycznego, przestrzeganie regulaminu studiów, terminowość zajęć, zaliczeń i egzaminów oraz obiektywność, bezstronność i rzetelność ocen.
6. Bez uzasadnionej przyczyny merytorycznej, formalnej lub społecznej, pracownikom i studentom nie wolno podważać autorytetu swoich przełożonych i kolegów oraz ich naukowych kompetencji i uprawnień. Dyskusje, polemiki i krytyczne opinie — także wtedy, gdy mają charakter pozamerytoryczny — winny być maksymalnie zobiektywizowane, dobrze uargumentowane, oparte na zasadach krytycyzmu naukowego.
7. Pracownicy i studenci UWM powinni unikać zachowań konfliktogennych, skłócających środowisko, naruszających dobry wizerunek osób lub instytucji.
8. Troska o kulturę słowa, w tym zwłaszcza kulturę języka ojczystego, należy do niezbywalnych powinności każdego członka uniwersyteckiej wspólnoty.

III. Upowszechnianie dobrych obyczajów

1. Upowszechnianie dobrych obyczajów i praktyk winno się dokonywać nieprzerwanie oraz na każdym poziomie życia akademickiego i w każdym jego wymiarze: zarówno wtedy, gdy

pracujemy, jak i wtedy, gdy odpoczywamy lub świętujemy.

2. Wrażliwość moralna i dobre obyczaje akademickie oraz ich upowszechnianie winny stać się obszarem szczególnej troski nie tylko władz rektorskich i Senatu Uczelni, Dziekanów i Rad Wydziałów lecz również wszystkich członków społeczności akademickiej.